

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

Ίδιοχτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, άφ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συντρομή χρονιάτικη: Για την Ελλάδα και την Κρήτη δρ. 10. Για τὸ ἔξωτερικὸ φρ. χρ. 12.50.--Γιὰ τίς ἐπιγραφίς δεχόμεστε καὶ τριμηνες συντρομές (3 δρ. τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συντρομητὴς ἂ δὲν προπλερώσει τὴ συντρομή του.

20 λεπτά τὸ φύλλο. — Τὰ περασμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιόσκια, καὶ στίς ἐπιγραφίς σ' ὅλα τὰ Πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΘΩΡΑΚΩΤΟ. — ΠΡΩΤΑ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ. — Η ΛΟΓΙΚΗ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ. — ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΧΟΛΕΡΑΣ.

ΝΑ χαροῦμε γιὰ τὸν «Ἀβέρωφ». Ποιὸς λέει ὅχι; Ἀποχτήσαμε ἕνα καράβι δυνατὸ. Ὁ Θεὸς νὰ δώσει νὰ ποχτήσουμε καὶ ἄλλα, ἀκόμη δυνατότερα. Τί σημαίνει ὁμῶς τοῦτο; Μ' ἕνα δυὸ καράβια δὲ γινόμαστε δυνατοί, ὅσο μᾶς λείπει τὸ ἀπουδαιότερο καράβι ποὺ λέγεται Πειθαρχία. Ἐνὰ τέτιο καράβι, λένε, ἔχει ἡ Ἀγγλία, ἕνα τέτιο καράβι ἔχει ἡ Γερμανία καὶ εἶναι σήμερον δυνατὸς στὴ θάλασσα. Κ' ἕνα τέτιο καράβι λείπει ἀπὸ τὸ ναυτικὸ μας καὶ φοβούμεστε πῶς δὲ θὰν τὰποχτήσουμε καὶ τόσο γρήγορα.

Ἔτσι δίχως τὴν Πειθαρχία ὁ «Ἀβέρωφ» ἔχει τὴν ἀξία ἐμπορικῶν καραβιῶν καὶ ἡ χαρὰ μας χρειάζεται καπνὸ νέφους.

Οἱ ναφτικοὶ μας μάλιστα στὸν ἐρχομὸ κάθε καινοῦριου καραβιοῦ καλὸ θάτανε νὰ θυμόντουσαν τὰ λόγια τοῦ κ. Πάλλη:

— «Πρὶν ἀγοράσουμε μεγάλα καράβια πρέπει πρῶτα ν' ἀποχτήσουμε ναφτικούς ποὺ νιώθουν τὰ χρῆμα τους».

Πειθαρχία λοιπὸν καὶ μόνον πειθαρχία. Τὰ καράβια ὕστερα.

ΡΩΤΗΘΗΚΕ, λένε, ὁ δεσπότης Βόλου ἀπὸ δικαστὴ πῶς καὶ ποῦθε ξέρει πῶς ὁ τάδε εἶναι μαλλιαρός.

— Φαίνεται ἀπὸ τὰ μούτρα του! ἀποκρίθηκε ὁ σεβασμιώτατος.

Θέλαμε νὰ ξέρομε τὰ σεβαστὰ μούτρα τοῦ δεσπότη

σάν τί νὰν τὸν δείχνουνε. Ἡ λογικὴ του πιά γιὰ κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ δεσπότη τὸν δείχνει.

ΚΑΘΟΛΟΥ δὲ θάναι ἡ κερὰ χολέρα εὐχαριστημένη μετὸν κ. Ρέπουλη. Τῆς ἔχει στήσει ἄγριο πόλεμο. Τὴν κυνηγáει ἀλύπητα παντοῦ. Πότε στὰ σύνορα, πότε στὸ Λαίριο, πότε στὸν Ἀη Γιώργη. Κι ὅπου τὴ μυριστεῖ, καὶ ἀπάνου της.

Θέλουνε νὰ ποῦμε πῶς ἂν τὴ γλυτώσουμε καὶ τούτῃ τὴ φορὰ τὴ λεγόμενη, στὸν κ. Ρέπουλη θὰν τὸ χρωστάμε. Ἀντὶ νὰ ξαπολνάει ματιφέστα σὲ κινέζικη γλώσσα, ποὺ νὰ μὴν τὰ νιώθει κανεῖς, παίρνει τὸ ραβδί του καὶ πηγαινει στὰ διάφορα λοιμοκαθαυτήρια, καὶ τὰ ἐπιθεωρεῖ ὅλα μοναχὸς του καὶ ὅλα ὁ ἴδιος τὰ κανονίζει. Συχαρήκια λοιπὸν τοῦ πρέιουνε, ἂν καὶ τίποτες πυραλάνουν ἀπὸ τὸ χρέος του δὲν κάνει.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΑΣ
ΚΙ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (1)

Οἱ περισσότερες ὁμῶς ἀντιθέσεις τοῦ ἀνθρώπου βρίσκονται κυρίως στὴ σφαῖρα τῆς Συνείδησός του καὶ ἐφείλονται στίς πολλὰς καὶ ἀντιφατικὰς διανοητικὰς ἐπιδράσεις ποὺ ὑφίσταται. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θάνολξουμε τὰ μάτια μας θὰ μᾶς παραλάβῃ ἡ πρῶτη ἰδιοχτήτρια, ἡ Οἰκογένεια, καὶ θὰ μᾶς διδάξῃ τὴν ἡθικὴ τῆς: Ὁφείλεις νὰ σέδεσαι τὸν πατέρα σου καὶ τὴ μητέρα σου, νὰγαπᾷς τὰδέρφια σου καὶ νὰ τοὺς ὑποτάσσης τὸν ἑαυτὸ σου. Δεύτερο ἐρχεται τὸ Κράτος μετὸ Σχολεῖο, ἰδιοχτήτης καὶ αὐτό. Μὲ μιὰ εἰκτρὴ παραμόρφωση τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Ἀλήθειας, με χίλια ψέματα καὶ πονηρὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς αὐτοσυντήρησης, μᾶς διδάσκει καὶ μᾶς πείθει πῶς ἔχουμε καθήκον ὑπέρτατο, ποὺ ἀπορρέει ἀπὸ ἀνώτερες ἡθικὰς αἰτίες, νὰ θυσιάζουμε κάθε στιγμὴ τὸν ἑαυτὸ μας χάριν τῆς Πατρίδας μας. Γιὰ τὴν Οἰκογένεια τὸ πρῶτο καθήκον εἶνε πρὸς τοὺς γονεῖς, γιὰ τὸ Κράτος πρὸς τὴν Πατρίδα. Συγχρόνως ἐρχεται ἡ Θρησκεία. Κι' αὐτὴ τὴν ἴδια ἀπαίτηση με τοὺς ἄλλους: νὰ θυσιάσουμε πάλι τὸν ἑαυτὸ μας χάριν μιᾶς νέας τώρα ιδέας: τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Κι' αὐτὴ προσπαθεῖ νὰ μᾶς πείσῃ καὶ μᾶς πείθει δυστυχῶς, — συνήθως με ἀκατανόητα ἐπιχειρήματα — πῶς ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ τὸ κάμουμε, ὑποχρέωση ποὺ πηγάζει ἀπὸ μιὰ ἀνώτερη, θεία ἀρχή. Καὶ συγχρόνως μᾶς φοβερίζει πῶς, ἂν δὲν τὸ κάμουμε, θὰ τιμωρηθοῦμε στὸν ἄλλο κόσμον, ἐνῶ τὸ Κράτος, πραχτικώτερο, δὲν περιορίζεται σὲ φοβέρες μὰ ξέρει καὶ νὰ τίς πραγματοποιεῖ, ἔχοντας πάντα ἐτοιμὴ, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον, μιὰ τρώγλη ποὺ τὴν ὀνομάζει Σωφρονιστήριον καὶ ἕνα ἐγνώστικώτατο χέρι

1) Ἡ ἀρχὴ τοῦ στὸν ἀριθ. 443 (σελίδα 423.)